

Aksel Larsen: Jeg anmoder den højtærede formand om tilladelse til under min tale at komme med enkelte citater.

Den højtærede udenrigsminister har i sin tale her i tinget ment at kunne konstatere, at jeg ikke har udtrykt mig i overensstemmelse med kendsgerningerne i min kritik af den danske delegations holdning på De Forenede Nationers plenarmøde. Jeg beklager meget, men jeg føler mig ikke synderlig ramt af den højtærede udenrigsministers kritiske, og som han mente, vejledende bemærkninger. Det fremgår af den højtærede udenrigsministers egne udtalelser, at den danske delegation i Paris har stemt imod Sovjetunionens forslag om forbud mod atomvåbnet og i stedet for har stemt for det canadiske forslag, der blot siger noget om, at man skal søge at skabe effektiv kontrol med atomenergien med henblik på at sikre, at den ikke bruges til rustning, men kun til fredelige formål. Deri ligger ingen som helst garanti for, at man får gjort kål på atomvåbnet — og jeg har altså i den henseende udtalt mig i nøje overensstemmelse med kendsgerningerne.

Noget lignende er tilfældet med hensyn til den danske delegations stilling til nedrustning. Det er ganske rigtigt, at på det tidspunkt, da jeg holdt min tale, havde den formelle afstemning ikke fundet sted — og det har den vel ikke endnu —, men delegationen har af regeringen fået ordre til, at den ikke må stemme for nedrustning, men, som udenrigsministeren oplyser, skal stemme for et fransk-belgisk resolutionsforslag, der udtaler ønsket om en almindelig indskrænkning af rustningerne.

Jeg kan ikke se, at der ligger nogen som helst betryggelse i, at man stemmer for et sådant forslag. Jeg tillader mig at minde den højtærede udenrigsminister om, at De Forenede Nationers første plenarforsamling den 14. december 1946 vedtog en resolution, som anerkendte nødvendigheden af en snarlig almindelig regulering og indskrænkning af rustningerne og de væbnede styrker. Der er efter vedtagelsen af denne resolution intet som helst sket, og det hjælper derfor ikke, at man vedtager en ny resolution om ønskeligheden af en reduktion af de væbnede styrker. Det, der skal til, er en beslutning om, *hvorledes* de skal reduceres. Dette har regeringen ment at måtte give vor delegation direktiv om at stemme imod. I så henseende befinder regeringen sig desværre i overensstemmelse med folketingets flertal, som har forkastet en dagsorden, stillet af mit parti — en dagsorden, der tilsigtede at give delegationen i Paris direktiver

om at stemme for forslaget om indskrænkning af rustningerne og for forslaget om forbud mod atombomben og tilintetgørelse af eventuelle lagre af atombomber.

Den højtærede statsminister har lært en hel del af sin store forgænger — ja, med „store forgænger“ forstås enhver, at jeg ikke tænker på hans umiddelbare forgænger i embedet! Den højtærede statsminister har lært, når han holder en tale her under en politisk debat, at udtale sig i så almindelige og udflydende vendinger, at han praktisk talt overhovedet ingenting har sagt og derfor ikke risikerer før eller senere at blive hængt op på sine udtalelser. Dog må jeg have lov til — selvom en af mine partifæller vil komme nærmere ind på disse spørgsmål — at sige, at når han patetisk erklærer, at Danmark ikke vil deltage i nogen angrebskrig, og at det er ganske uberettiget at skyde regeringen hensigt om noget sådant i skoene, er det påfaldende, at regeringspressen ikke har haft eet eneste ord at sige i anledning af professor Husfeldts berøgtede udtalelser, og at det har været umuligt at aftvinge nogen ansvarlig minister en udtalelse herom.

Det er også lidt påfaldende, at regeringspressen er omtrent den ivrigste af alle partiblade til til enhver tid med alle midler at søge at mistænkeliggøre ganske bestemte magter, medens man ikke har den ringeste kritik at rette mod andre magter. Det gør det lidt svært at fatte ubetinget tillid til statsministerens i almindelige vendinger holdte erklæring.

Må jeg iøvrigt takke statsministeren — det er temmelig sjældent, jeg har anledning til det —, fordi han erkender, at i den tale, jeg har holdt, og som man har diskuteret så meget, var der ingen principielle, nye synspunkter. Jeg beklager blot, at den socialdemokratiske ordfører ikke har hørt sin statsminister give denne oplysning, ellers havde det ærede medlem hr. Gustav Pedersen jo nok holdt sig fra at komme mere ind på denne sag. Den højtærede statsminister siger imidlertid videre, at hvis det skulle være tilfældet, at Aksel Larsen har vanskeligheder med sin internationale ledelse, kan han optræde som vidne og bevidne, at det er ubegrundet, hvis denne internationale ledelse på nogen måde kritiserer Aksel Larsen. Nu er det sådan, at jeg har ikke nogen international ledelse; den internationale organisation, mit parti har været en sektion af, blev som bekendt opløst i 1943, så udgangspunktet for statsministerens vidnesbyrd er fuldkommen forkert. Men dernæst må jeg måske have lov til at sige, at hvis jeg